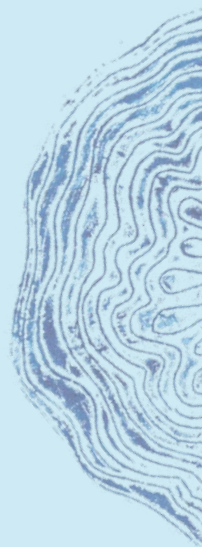
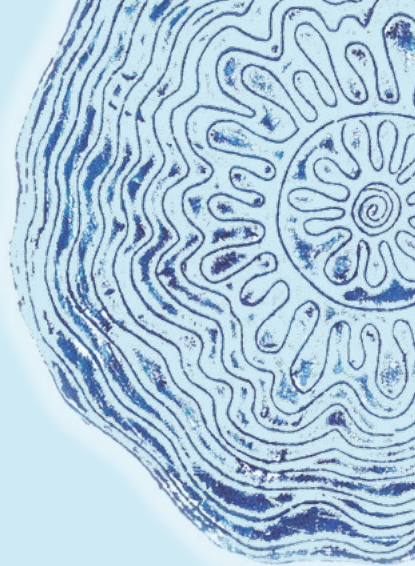
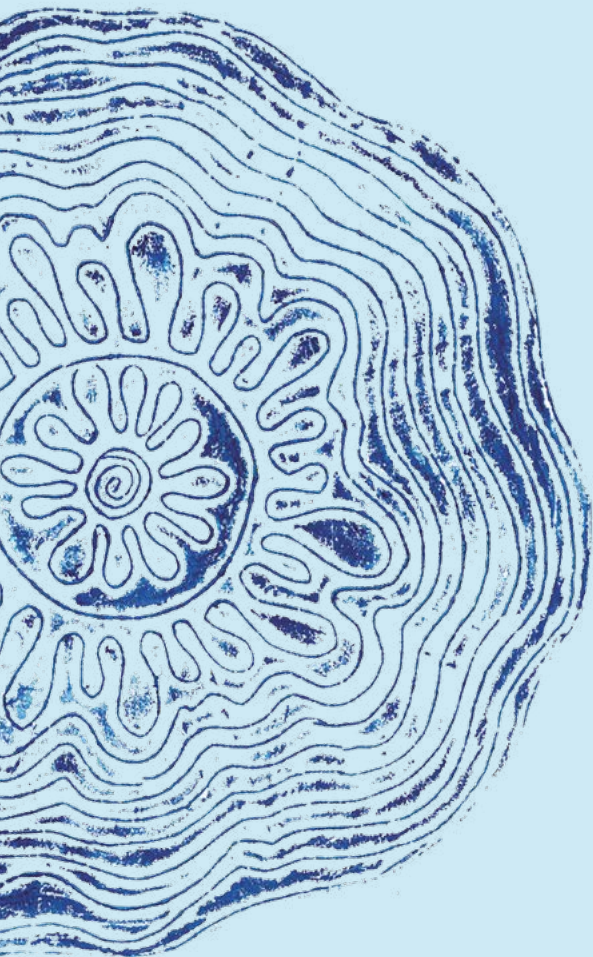

almanach

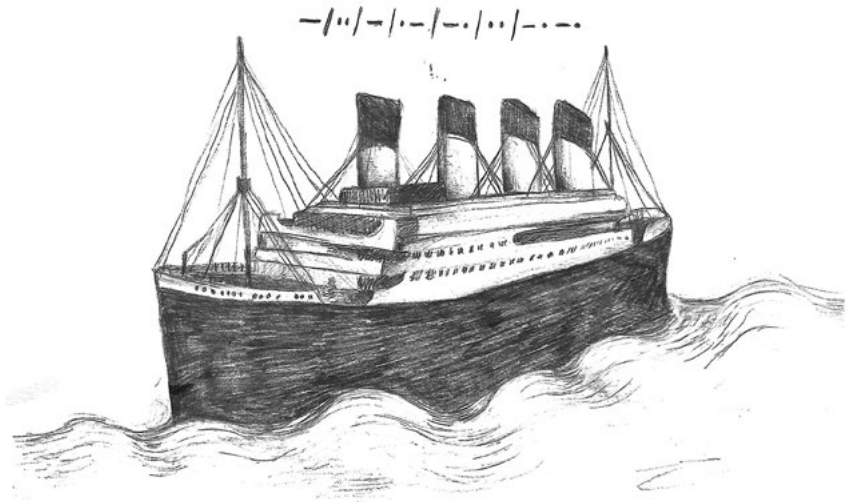
2021/2022

Almanach žákovských prací

školní rok 2021/2022

STŘEDNÍ ŠKOLA
GRAFICKÁ BRNO
PŘÍSPĚVKOVÁ ORGANIZACE

Akrostichy

Mé vlasy cuchá vítr
Oči mi okamžitě začínají slzet
Nárazy silného větru se rozléhají prostorem
I když na tom vlastně nezáleží
Kromě mě tu totiž vůbec nikdo není
A asi už ani nebude

Krkavci vylétávají na oblohu
Oheň se rozléhá stále rychleji
Vodnaté kaluže nejsou žádnou překážkou
Ale už se blíží ke mně
Čím blíže je, tím více strachu nahání
Ohořelé části stromů padají na zem
Vypálí se tak postupně celý les
A nikdo už si na něj nikdy nevzpomene.

Monika Kováčová, 3A

Život

V noci ho pak ta vzpomínka budila.
Emílie se jmenovala.
Nikdy ho nenapadlo koukat na moře nebo na obilí.
Dal jí stejné jméno, jaké bylo vytištěné na plechovce.
Událost.
Lidé kolem něho tleskali.
A co vy?

Svléknu vám kabát.
Idealizovat si je nesmíte.
Myšlenky se mu zastavily.
Itálií a Francií projel sám.
Čekal, že se konečně něco stane.
Krabice se zmrzlinou přestaly být důležité.
Oné zimy se jeho život z gruntu změnil
Ve světle svíci zahlédl, že jim oběma tečou slzy.
Ale jejich sláva netrvala večně.

Vendula Šimíčková, 3A

Lenivá jsem někdy jako veš.
Už nějaký ten pátek.
Celý den proležím v peřinách.
I když mám práce dostatek.
Energie zkrátka schází.

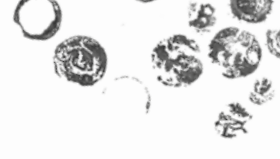
Šetřím si trochu té síly.
Úterý bude náročné.
Trojhodinovka českého jazyka.
Energie dost sebere.
Raději proto křečkuji sílu.
Od středy až do pondělí.
Všechnu pak zároveň užiji.
A to jen na ty tři hodiny.

Lucie Šuterová, 3A

Kočky jsou moje nejoblíbenější zvířata
Akční, rychlé, pohotové. To jsou ony
Taktní a tiché, když loví rychle
Egoistické možná trochu, ale kdo ví
Řekněte mi, kdo z nás není
Intelligence kočky je na pomezí
Někdo možná nesouhlasí
Akční kočky jsou však zvláštní

Honem tam a honem sem
Rychlost vrací úderem
Akrostich teď píšu s šerem
Děti, kreativita se dere
Es ó es, teď volám Vám
Cinkání na konec čekám
Konec se však blíží pomalu
Avšak už jsme na cestu domů připraveni ke zdaru.

Kateřina Hradecká, 3A

Volejbal to je moje
Erby jsem nikdy nedělala
Rozbitá kolena jsem měla skoro každý den
O Valentýnu zase sama
Na hodech si zatančíme
I když nám ti počasí přát nebude
K obědu se vrátíme až
A to, že slušní lidé chodí za světla

Hokej budu jen sledovat
O poločase si půjdem pokecat
Flaška vína na to padne
Flétna je pro mě španělská vesnice
Moje rodina je z Česka
A proto
Němka nejsem, i když mám německé příjmení
Nemám ráda, když mi to lidé nutí
Osmnáctiny pořádně oslavím
V álejích zas bude nablito
A zazvonil konec, a mých nápadů je konec.

Veronika Hoffmannová, 3A

Moje oblíbené jídlo jsou těstoviny,
Itálie má ty nejlepší.
Chodím ráda v létě ven,
Hody v okolí si nenechám ujít.
Abnormální nákupy na internetu mám,
Esteticky pak vypadám.
Listonoš mi sice balíky pak nosí,
Ale Česká pošta stejně většinu ztratí.

Šálek čaje o páté si dám,
A všechny sociální sítě u toho projedu.
Lenost v sobě nezapřu,
Existovat mě proto často vyčerpá.

Michaela Šale, 3A

Štěstí je, když cestuji.
Tolik zemí jsem však nenavštívil.
Egypt bych rád jednou viděl.
Podíval se na pyramidy, ach to by mi každé záviděl.
Ale to nebude možné.
Nemám ani na vodné a stočné.

Spousty přátel jsem si zde udělal
Mnoho z nás se baví víc až po třech letech
Elektronky má Furda rád
Jako ale preferuje chuť cigár
Kamil s ním chodil do školy
Ale už se tolik nebaví
Lichotky si také moc často neříkají

Štěpán Smejkal, 3A

Mé oblíbené jídlo je pizza,
ananas mi na ní nevadí,
ráda mám ale i jiná jídla,
která mi máma uvaří,
energii a sílu mi dodává,
taky pozitivní náladou mě vždy nabíjí,
americká hudba, která mi ve sluchátkách hrává.

Honí se mi toho dost hlavou mou,
o dlouhých cestách letních,
letadlem, autobusem či jinou dopravou,
evropských nebo jiných zemích.
šetřit bych měla začít,
i do budoucnosti,
na maturitu se učit,
soustředit se na nové vědomosti,
krátí se mi čas, musím si své sny plnit
a překonávat své slabosti.

Markéta Holesínská, 3A

Vůdce ze mě nikdy nebude
Echt fóry, to je moje
Rozhodně mi šplouchá na maják
Odůvodnění mě osobnosti je snadné
Nikdo mi nebude říkat, jaká mám být
Improvizaci tvrdím, že neznám
Kolikrát se ale i zadaří a zazní
Ale ne vždy samozřejmě

Švestků je u nás dost
Všichni jsme vlastně příbuzní
Enem u nás se může říct dolní dědina, jedna rodina
Super, to bych měla odbyté E
Trochu projevít se musí ten můj vesnický duch
Kola se u nás nepije, nejsme žádný bábovky
O prázdninách projíždíme všechny různé hody
Vlastně nejen o prázdninách
Ale tak co už, jsme přece z vesnice

Veronika Švestková, 3A

Jablka nerostou na keři
Asi bych se měl líp a pořádně učit na testy
Na dovolenou jedu s kámošema do Chorvatska

Filip si na lyžáku pořád stěžoval, že se mu ráno na svahu roztrhl palčák
Už chci mít hotový řidičák
Raději bych šel dneska po škole hned spát
ČHálovat budu odpoledne sušenku a banán.

Jan Furch, 3A

Smrt

Světlo zapínám,
ať tmu nevnímám.
Shinigami oči mám,
smrt každého teď znám.
V papírovém bloku
jméno máš, ty cvoku.

Sára Procházková, 2.B

Nechuť

Hodina matiky
Plná jen odporu
Snad jednou půjdu nahoru
Vražda přechodník smrti
Nesmyslů plné hlavy
Na lavici hlouposti
Života mám dosti

Lucie Šimková, 2. B

Konec

Konec je slovo, co značí bolest
nebo možná útěk za velkou zed',
kde mohu odpočívat právě teď.
Místo do školy v září
vydat se k té lákavé a klidné záři.

Daniela Redková, P4

Moře

Slunce krásné nad mořem bdí,
na modré obloze mraky vidí.
Slunce krásné teplem září,
až se voda v moři vaří.

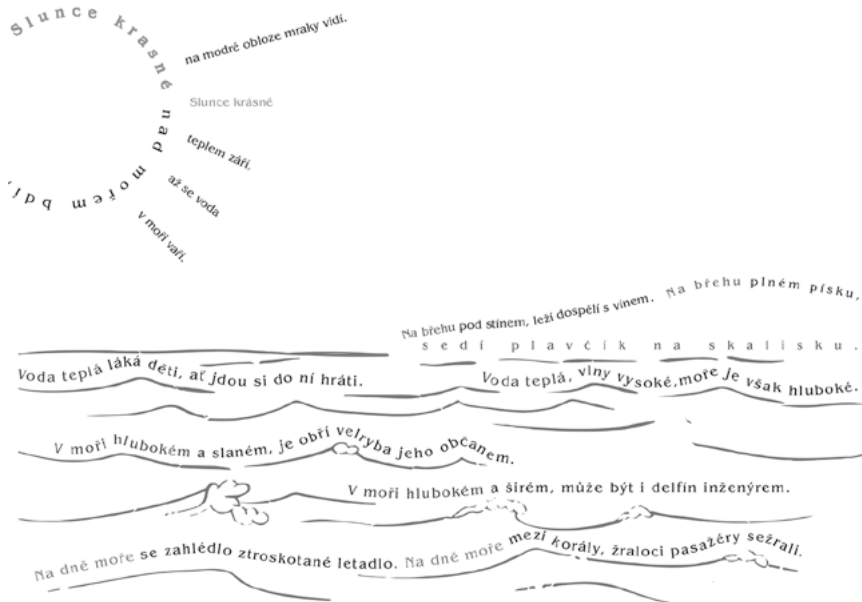
Na břehu pod stínem,
leží dospělí s vínem.
Na břehu plném písku,
sedí plavčík na skalisku.

Voda teplá láká děti,
ať jdou si do ní hrátí.
Voda teplá, vlny vysoké,
moře je však hluboké.

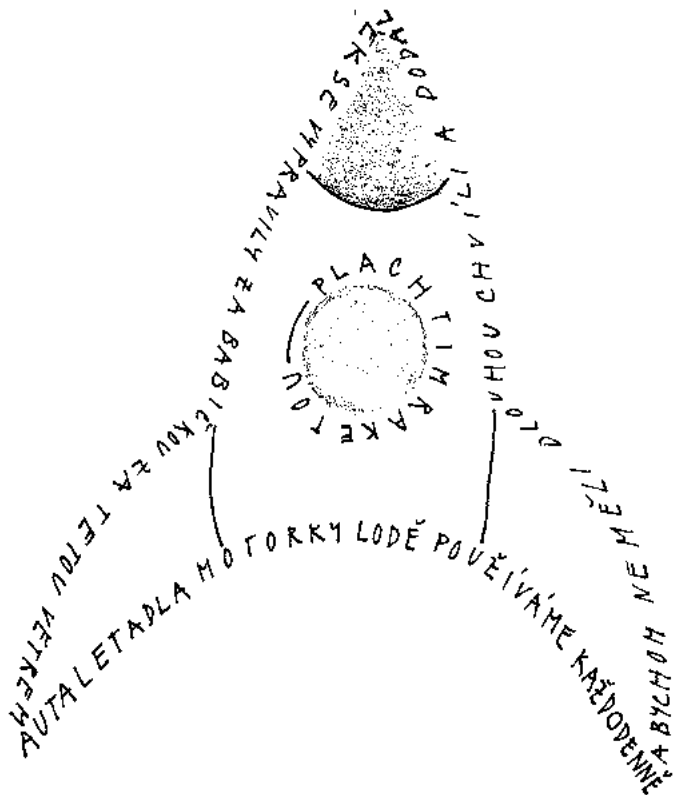
V moři hlubokém a slaném,
je obří velryba jeho občanem.
V moři hlubokém a širém,
může být i delfín inženýrem.

Na dně moře se zhlédlo
ztroskotané letadlo.
Na dně moře mezi korály,
žraloci pasažéry sežrali.

Hieu Tran Minh, P3

záhadně zabiť tě, line se k nám zubůst'ni, vine. Rachoche ne se se
blize, priblizit se k temne' dize. Zachytili uz z kralne' zoy o
Pochvilce uz hlasi' sekti.
To všechno u zabíháne... trávy, o kus dál jsou slyšet
Pochvilce už hlasi' sekti.
Vstude kolem
Kolem tane' varil-
se
šedé kameni, ve
větrnici kostelní zvon už se
kvívy. Chladný valnek kolem
topouchy, obsadil
Avondel proumy
Rosničky sion
zřítel' v tlni ubasi,

Karolína Hlubinková, P3

Plním svůj pohár vínem
a čeřím na dně sedlinu,
**však v podobenství jiném
ocet mi vzniká
ve vínu.**

Můj
pohár
napůl
prázdný
je
anebo
plný je způli?
Kdo si svůj ubrus polije,
bude mít plný pohár smůly.

**Na stole leží pohár vypitý a špína na ubruse. Já sám
jsem vínem
politý
s octem
a smůlou
v puse.**

*Báseň Pohár od Jiřího Turnera
zpracoval jako kaligram Daniel Pernica, P3*

PO VEČERU
SAMA LAHVE
VINA-
DOMA PIJE,
ŽE DVA DÍ
UŽ PŘECE
JEN NIC
NEUBYDE

LAHVE
JSOU PRAZDNE
ZABAVA
PŘI CHÁZÍ...
I KDYŽ JSEM
SAMA

A LIDI ODCHÁZÍ...

Zlata Gungaa, 3B

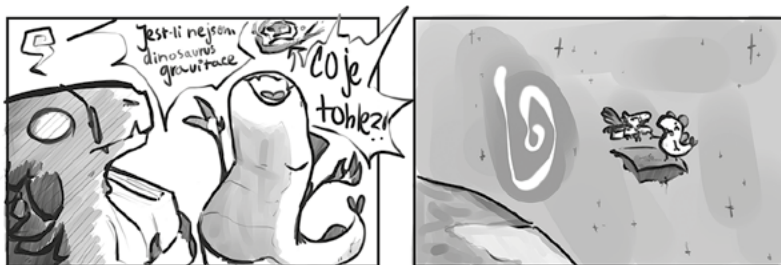
Hennig Brand

©Kateřina Janoušková

autor xy

IA LinhTrangTa

Linh Trang Ta, 1A

Jak Hennig Brand objevil fosfor

Synková Nikol

Nikol Synková, 1B

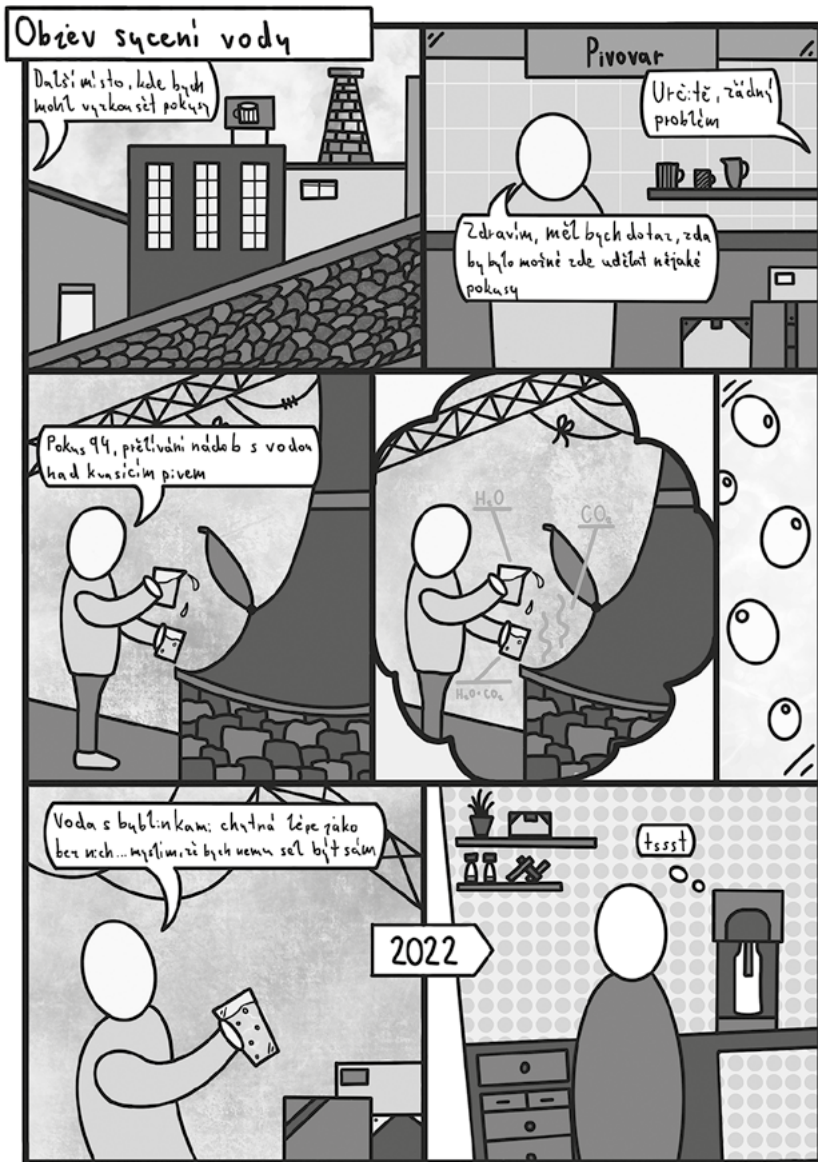

Havličková

OBJEV KYSLÍKU

Pavla Havránková, 1A

autor xy

Aneta Sterzová, Sycení

<p>26.8. 1743 Paříž</p> <p>Jan Antonín Lavoslav</p> <p>Emilie Funke</p> <p>1</p>	<p>1752</p> <p>College Vassar</p> <p>2</p>	<p>1766</p> <p>Akademie věd</p> <p>soutěž o nejvhodnější veřejné osvětlení v Paříži</p> <p>3</p>
<p>1785 Fedriál královské akademie věd</p> <p>1770 člen akademie vědy a soukromé společnosti Ferme générale správy kralovských právních poradců ministrů a finanční</p> <p>1784 člen komise jmenované Ludvíkem XIV.</p> <p>1772 zkoumal proces spalování a první existenci kyslíku</p> <p>4</p>	<p>1771</p> <p>ano</p> <p>ano</p> <p>5</p>	<p>8.5. 1794</p> <p>Paříž</p> <p>Vendula Pětivlasová</p> <p>KONEC</p> <p>6</p>

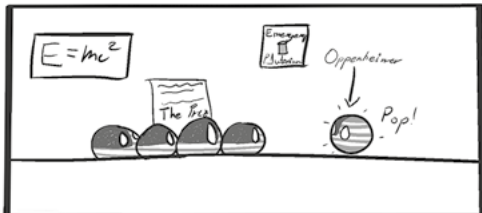
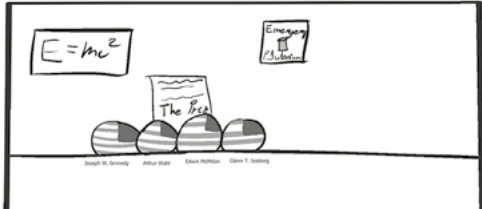
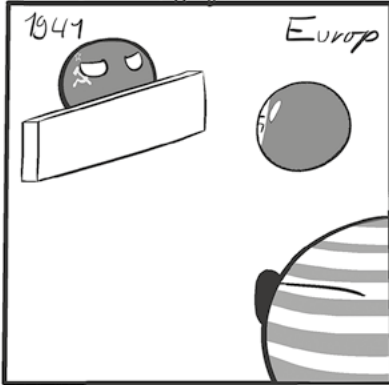
Vendula Pětivlasová

<p>Objevení kyslíku</p> <p>O_2</p>	<p>Joseph Priestley</p> <p>Rez rtuť (ze bromidů) zpět o rtuť použijem zohřátím! Žák je to ale možná! Náhod v tom musí být a já na to přijdu!</p>	
<p>rtuť</p> <p>rez rtuť</p>	<p>CO TO JE???</p> <p>Ze rzi se vypařuje jakýsi plyn!</p>	<p>Přesvědčil! Tento plyn má úplně stejné vlastnosti jako vzduch. Ale je delšího lapší! Navzdělá mě obyčejná vzduška. kde světlka za chvíli uhoří, tak tady stále hoří a ještě k tomu silněji!</p> <p>Co když vzduch nemá samostatný nevěk, ale sestává se z více kumulací?</p> <p>střední vzduch</p> <p>tenký vzduch</p>

Martin Sysel 2022

Martin Sysel

Gia Chinh Nguyen 7A

Gia Chinh Nguyen

Chata v horách

Jak už to bývá zvykem, na Silvestra jsem povětšinou se svými přáteli v baru. Tenhle rok však přišla Markéta s novým nápadem: „Děcka, našla jsem úžasnou chatku v horách a za polovinu ceny.“ Ne že bych neměla ráda chaty a ještě na tak krásném místě, jako jsou hory, ale nejsem příliš velký fanoušek chat, které jsou dál od civilizace. Filmy mají na tomhle určitě velkou zásluhu. Bohužel byli všichni natolik nadšení, že jsem si svůj strach nechala pro sebe.

Takže Ano! Příští týden jsme už byli na chatě. „Týden na chatě, to se nemůže stát nic neobvyklého,“ pomyslela jsem si. První den byl skvělý, byla legrace, a dokonce jsme si jeli i zalyžovat. Druhý a třetí den jsme šli na procházku a projeli se na skútru. Takže o zábavu bylo postaráno a já jsem na své obavy úplně zapomněla.

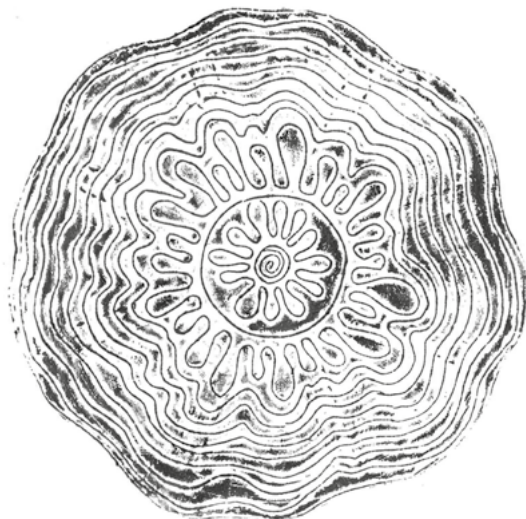
Bylo nás pět: Honza, Petr, Markéta, Matěj a já. Čtyři mí nejlepší kamarádi. Poznali jsme se na jednom vysokoškolském večírku a rázem jsme si padli do noty. Na večírky a jiné akce chodíme jedině spolu. A tak uběhlo pět dní, měli jsme před sebou dva poslední. Doufala jsem, že budou nádherné. To jsem si aspoň myslela.

Byl večer a seděli jsme u krbu. Krb krásně praskal a hřál. Povídali jsme si: „Ty, Péťo, zavřel jsi dveře?“ — „No jasně, Markéto, dělám to každý večer a kvůli Sáře zamykám radši na dva západy,“ pousmál se Petr směrem k Markétě. Ozvala jsem se: „Haha, jen aby ses pak nedivil...“ Petr s Markétou se už pomalu chystali k odchodu, když tu rázem! Obrovský řev vycházející z místa někde velice blízko chaty. Všichni jsme ztuhli a jen jsme se mlčky na sebe dívali. Chvilí jsme čekali, co se bude dít, až Petr najednou promluvil: „Doufám, že jsem ty dveře opravdu zavřel...“ Podívala jsem se na něj tak, že okamžitě pochopil, že to byl nemístný vtip. Měl by se omluvit. Pár minut bylo ticho, když v tom se znovu rozezněl ten obrovský, děsivý, hrozivý řev. A tehdy jsem si uvědomila, že moje tušení bylo správné, neměli jsme sem jezdit. Markéta a kluci byli vyděšení. A já jsem s údivem zjistila, že jsem asi jediná schopná se zvednout a jít do prvního patra podívat se z okna. Všichni jen nehnutě seděli a napínali uši, co uslyší. Říkám: „Takhle nic nezjistíme, jdu se kouknout z okna.“ Honza přikývl: „Nebudte máčky, jdu se kouknout se Sárou z okna, vy tu počkáte.“ A tak jsme šli potichu po schodech až do prvního patra. Honza otevřel okno v pokoji a vyklonil se ven. „Nikde nic,“ řekl. Prošli

jsme postupně všechny pokoje. Když jsem otevřela okno v tom posledním, uviděla jsem náhle na sněhu hnědou srst. Co to asi může být, proběhlo mi hlavou v prvním okamžiku, jenže v té chvíli se to pohnulo. „Je to jelen!“ vykřikla jsem hned dvakrát po sobě. To už za námi přiběhli ostatní a kochali se pohledem na jelena. V tu ránu jsme zase všichni ztuhli. Jelen se opět ozval. Pak udělal pár skoků a byl pryč. Všichni jsme se na sebe podívali a dali se do smíchu. Záhada byla vyřešena.

Po této události s jelenem jsme sice už na chatu nějaký ten rok nejeli, ale tuto děsivou a zároveň úžasnou historku vyprávím lidem často. Nakonec jsem to byla já, ačkoliv jsem se nejvíce strachovala, kdo se odhodlal jít nahoru a zjistit, co za tím vězí. Takže až se budete chtít na Silvestra vydat na krásnou a osamocenou chatu v horách, pošlu Vám klidně odkaz na tu naši. Třeba zažijete také nějakou vzrušující příhodu.

Sára Buchtová, P4

Folklór a vše s ním spjaté

Ve vesnici, kde žiji, se již dlouhé roky pořádají folklórní akce a různá setkání. Už jako úplně malou mě do tohoto malebného světa plného tance a veselé muziky zasvětila moje prababička. Pamatuji si, že mi vlastnoručně ušila můj první kroj ze žlutého brokátu a já s ním hned běžela na sólo, tedy taneční parket. Jako malá jsem se ale nezajímala o tradice nebo zvyky, byla jsem ráda, že mám krásné šaty. A ze všeho nejvíce získávaly moji pozornost samozřejmě kolotoče a stánky se samými sladkostmi.

Plynuly roky, já rostla a spolu se mnou rostla i láska k folklóru. Už to bylo úplně něco jiného než z pohledu malé holky. Moje prababička se už bohužel nedožila chvíli, kdy jsme spolu s kamarády hrdě nesli kroje v průvodu, ale stačila mi alespoň věnovat svou brož, která mi má nosit štěstí. Vždy když se oblékám právě do kroje, brož je taková třešnička na dortu, se kterou to dostane úplně jiný význam, tedy alespoň pro mě. Ale to jsem zase trochu odbočila. Hody a obecně folklór neznamená jen pití vína po litrech nebo jezdit v létě po hodech od vesnice k vesnici. Je to možnost poznat spoustu lidí se stejným zájmem, naučit se tancovat například polku a nebo si jen užívat tu krásu na pohled.

Před dvěma lety se nám spolu s kamarádem poštěstilo stát se prvním párem na hodech v naší vesnici. A co to vlastně obnáší? Hlavně čas. Na sóle, kde se celá tato událost odehrává, jsme trávili celé dny, a to po dobu jednoho týdne. Musela se opracovat a samozřejmě i nazdobit „mája“, tedy hlavní strom, který se měl stát naší chloubou. Po těchto úmorných a horkých dnech však přišla odměna. Na naše hody přišla spousta lidí. Všichni nám chválili krásné kroje, na kterých brokát odrážel sluneční paprsky. Ke správné zábavě nesměly chybět vlastnoručně pečené koláčky a víno.

Na závěr bych jen ráda řekla, že moc děkuji mojí prababičce, že mě k folklóru přivedla, protože díky tomu mám v životě lidi, které bych jinak nepoznala, a také mám spoustu krásných zážitků.

Tereza Jislová, P4

Jazyk dětí z temnoty

Keshboro

Pure pain bráško furt,
beat to je můj kurt.
Jsme jen parta nul,
nám sebrali trůn.
Jedu na vlastní triko,
celej život sám.
Nechci tvoje piko,
to radši nechej hrát.
Potom budu rád,
že to někdo zná.
Mě to žene dál,
jednou budu král.
Do té doby stoka rap,
píšu to jak vidím svět.
Chápu, že to nejde hned,
zatím si užívám let.

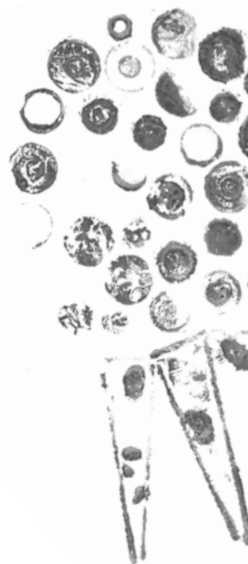
To vážně není eazy,
na nohou nemam Yeezy.
Venku je zase breezy,
tak ubíhám víc mil.
Když mě budeš hrotit,
ti půjčím moje boty.
Si vyzkoušej v tom chodit,
pak zjistíš, že to bolí.
Já v tom plavu roky,
nahoru ze stoky.
Sešit plním jak doky,
beat cháluju jak noky.
Asi to nechápeš,
tvý věci jsou krádež.
Slyš, jak mluví mládež,
chycena ve spárech.

Darkness

Keshboro

Zlo je všude kolem,
kde nazývají mě bohém.
Mizím, bye bye, zbohem,
telefon je můj totem.
Tam já píšu rapy,
dávám tečky za věty.
Studí to jako ledy,
z Lednice girl, baddy.
Máš mapu, nelez z cesty,
ber neprůstřelný vesty.
Lidi horší než ty,
budou tě chtít wasted.
Proto musíš bejt sick,
už nejde bejt basic.
Vyhnali nás crazies,
po nocích lejem Baileys.

Jan Parák, 1B

Poetické texty 3A

X

Jako označení pokladu
Je to větrný mlýn ze předu
Nebo desítka v Řecku
Jako křížový šroub, který drží naší stolní desku

T

Pouliční lampy, které krásně svítí
Nebo deštník, který ve větru někdo chytí
Palmy v Řecku ty jsou taky krásné
Nebo řídítka Harleye pochromované

Jiří Macek, 3A

T

Tyčí se tyčí,
v té himalájské výši.
Tajemný Tibet,
v něm tibetští mniši.

Tomáš Mrázek, 3A

S

Ofidiofobie je strach z hadů
hadů se někteří bojí
ušknutí se raději vyhni
rány se těžko hojí.

B

Brýle jak Brno se krásně nosí
na provázku visí
některé jsou jak popelníky
pozor, ať si je nespleteš s kotlíky.

Hoffmannová Veronika, 3A

H

U nás hody všichni znají
Krásné písně nahlas pějí
Všichni si to užíváme
Naše hlasy vyříváme

S

Střelice jsou krásná zem
Neváhejte, přijedte sem
Nikde hezčí obce není
To vám řeknu bez váhání.

Švestková Veronika, 3A

Q

Mam rad magické Q
Není stejné jako v
Nepodobá se písmenům v abecedě
Není ovce a nedělá béé.

K

K ze tří čárek je
Nevypadá, jakože by mohlo nosit kroje
A taky si myslím
Že neutíká z boje.

Jakub Imrich, 3A

O

Před mým zrakem se rozpíná kulaté jezero,
má podobu písmena O či nuly? Nevím, protože je šero.
Oko moje mi jeho tvar připomíná,
když v dálce za ním nový den začíná.

Monika Kováčová, 3A

Y

Na poli roste divoké kvítí,
měsíc za ním vypadá že svítí,
ale jeho zásluhou to není,
slunce se touto prací činí.

Monika Kováčová, 3A

D

Vypadáš jak měsíc při dorostu,
Když tě vidím, myslím že z tebe nevyrostu
Duktus je lehký, tenký a plný
Když tě vidím, vzala bych tě do dlaní

O

Jak Luna při úplňku
Svítilš do okna - já usnu
Zdá se mi snad o tobě?
Kdo ví, když tě mám teď při sobě

Hradecká Kateřina, 3A

S

V deštném pralese žije had,
po celém dni plazení má pořádný hlad,
myslí na to, co by si dal,
ale bojí se toho, že mu zbyde jen žal.

I

Čeká nás dlouhá cesta,
vedoucí z vesnice do města,
už se to zdá býti nedosažitelné,
to čekání na cíl je nekonečné.

Markéta Holešinská, 3A

K

Keramická miska na stole stojí
je plná pórkové polívky mojím
je ticho jen kladina uprostřed pódia stojí
na tomto představení závisí gymnastická budoucnost její.

M

Malá houpačka ve výšce větrem houpe se
léto hezké chvíle u vody s kamarády přinese
jen se zhoupnout a skočit do vody šipku
večer se sejdem u nás ve vinném sklípku.

Jan Furch, 3A

E

E je jako nedokončený 3. patrový dům,
který ukazují všem přátelům.
Po schodech polezeme nahoru,
budeme už jen kousek od obzoru.

S

Na skluzavce se klouzají děti,
které se mi vrývají do paměti.
Zprudka dolů pojedeme,
do smrti tu budeme.

Sára Pokorná, 3A

N je jako skládací metr,
má dva klouby, ve kterých se ohýbá.
Naměří vlnu na nový svět,
na nočním stolečku krásně se vyjímá.

V je zip rozepnutý až dolů.
Když ho zapnu, já věřím tomu,
že se z něj náhle stane měkké I,
a je tu báseň se dvěma písmeny.

Lucie Šuterová, 3A

E
Hřebenem projíždím prameny vlasů
sčesávám je z čela cestou dolu k pasu
prameny se bouří, vrací se zpátky
hledají si cestu všemožnými vrátky

S
Jdu si cestou mezi stromy
z dálky slyším zvonit zvony
cesta se mi klikatí
vede na vrch k úpatí

Straková Kristina, 3A

Můj děsivý zážitek

Tento příběh se odehrál před pár lety, když jsem ještě bydlel se svými rodiči. Jednoho zimního dne jsem se vracel z práce domů později než obvykle. Byla už tma, hustě sněžilo a já jen s mobilem a s peněženkou v kapsách, zmrzlý až na kost jsem si vůbec neuvědomil, že světla na ulici nefungují a všude je tma. A k tomu ta ukrutná zima a já sám na cestě domů.

Když už jsem chtěl vsunout klíč do zámku, abych odemkl dveře, zaslechl jsem za sebou zrychlené kroky a hlasité dýchání. S hrůzou jsem rychle otočil klíčem a vběhl dovnitř. Světlo na chodbě se nerozsvítilo. Na rozsvícení světla jsem neměl čas. Všiml jsem si, že výtah je našťestí v přízemí. Vběhl jsem dovnitř a zběsile mačkal tlačítko s číslem 4. Dveře od výtahu se zavřely a výtah se dal do pohybu. Mezitím se však světlo na chodbě rozsvítilo a já malým okýnkem ve dveřích zahlédl obrys postavy. Srdce mi bilo jako o závod a mysl jsem jen na to, abych byl v bezpečí doma. V tu chvíli jsem zaslechl hlasité dupání, jako kdyby někdo utíkal po schodech a snažil se výtah dohnat. Výtah zastavuje, dveře se otvírají, sahám do kapsy a hmatám po klíči od bytu. „Trefa, mám je!“ pomyslel jsem si a rychle zamířil klíčem do zámku. Vtom se někdo dotkne mého ramene. Se strachem v očích se rychle otáčím. Vidím udýchaného souseda s mou peněženkou v ruce. Najednou je mi vše jasné. Všiml si, že mi po cestě peněženka vypadla a chtěl mi ji jen vrátit.

Stále nechápu, co jsem si v té chvíli myslel. Asi bych se neměl dívat na hororové filmy s vrahy a krotit svou fantazii. Vždyť soused chtěl jen udělat dobrý skutek.

Viktor Koška, P4

Silueta

Když mi bylo sedm let, hodně jsem se bál monster a příšer. Sledoval jsem televizi, a pak jsem se bál. Díval jsem se pod postel, kontroloval skříň a byl jsem vždy zabalený do deky jak do spacáku.

Jednou jsem šel večer spát a odložil jsem si brýle a oblečení na židli. Pak jsem vlezl do postele a usnul. Asi ve dvě ráno jsem se vzbudil. Měl jsem hroznou žízeň, a tak jsem se chtěl jít napít do kuchyně. Zvedl jsem se na posteli a okamžitě jsem ztuhl. Na mé židli byla příšera. Měla několik rukou a nohou a oči jí svítily. Rychle jsem se zavrtil pod peřinu a doufal jsem, že když se podívám znovu, už tam nebude. Pořád tam byla. Zavrtil jsem se znovu pod peřinu a zavřel oči. Nevím jak, ale nakonec jsem usnul.

Ráno jsem se podíval na židli a příšera tam už nebyla. Byla to jen hromádka oblečení. Rukávy byly končetiny a oči byly brýle, které odrážely světlo. Od té doby už jsem se příšer nebál.

Lukáš Sklenář, OT1

Tohle se nemělo stát

Ne každému se to někdy stalo, ne každý by reagoval stejně. Je ale jasné, že smutnější události není. Úmrtí v rodině je nepřekonatelně nejhorší událost, kterou jsem ve svém životě zažil. A stále je to čerstvé. Stále myslím na svoji milovanou babičku.

Byl zrovna advent roku 2020 a Vánoce se kvapem blížily. Já tu dobu zrovna trávil na distanční výuce, rodiče běžně chodili do práce a vše se zdálo být naprosto normální. Bylo by to tak, kdyby neuplynul už rok a čtvrt, co se má babička léčila s rakovinou prsu. A to již potřetí v životě. Ten rok jsme se měli na Vánoce sejít po dlouhé době všichni. Celá rodina. Měli jsme si společně v rodinném kruhu užít svátky a alespoň na chvíli upozadit tuto nepříjemnou skutečnost. Když si totiž tak matně vzpomenu, já trávil s babičkou nejvíce času z celé naší rodiny. Každý den jsem za ní chodil na dobrou kávu a něco k snědku. Povíдали jsme si i o těch nejběžnějších věcech a smáli se spolu. Měli jsme spolu vztah, který nijak nejde popsat. Zkrátka jsem měl ve svém životě milého člověka, který mě odmala pomáhal vychovávat. Tehdy jsem však pocítil, co je to ztráta. Tehdy bylo vše jinak.

Bylo 11. prosince 2020. Na to datum už nikdy nedokážu zapomenout. Já šel ráno jako obvykle do školy. Ještě před odchodem jsem v obývacím pokoji zahlédl svoji babičku, která se právě probudila. Než jsem odešel, řekl jsem jí jen: „Ahoj.“ A ona odvětila stejně. Tehdy jsem nevěděl, že to bylo poslední slovo, které jsem jí v životě řekl. Ten šok přišel dopoledne, když končila škola. Do očí mě jako nůž bodla zpráva od sestry: „Ondro, táta volal sanitku pro babičku!“ Byl jsem v absolutním šoku. Nevěděl jsem, co mám dělat, co si mám myslet, nechápal jsem to. Konec se blížil, hodiny, dny, měsíce a roky stráveného času mizely v mlze a já nemohl udělat nic. Až večer, když přišla máma s dědou domů z nemocnice, jsme se dozvěděli se sestrou verdikt. Je konec. Babička odešla. Slz a žalu bylo přemnoho, ale to byl teprve začátek. Až potom jsem pocítil. Jak moc se tato událost podepsala na každém všedním dni. A cítím to dodnes.

Právě tehdy jsem poznal, jaké je to ztratit toho nejbližšího člověka. Ten rok mi došlo, jak moc pro mě znamená moje rodina. A že nic cennějšího není.

Ondřej Kojnok, P4

Tohle se nemělo stát

Znáte to, když se vzbudíte a myslíte si, že tenhle den bude stejný jako každý jiný, ale neuvědomujete si, že kdykoliv se to může „zvrtnout“ tak, jak nemá?

Stalo se to v zimě, přesněji v prosinci. Byl jsem v práci, prodával jsem vánoční stromky. Byla to moje každodenní rutina, stále to stejné pořádky dokola. Vybrat stromek, osekát ho, ohoblovat, zabalit a vypsát paragon. Všichni mi říkali, ať jsem opatrný, ale co by se mi přece mohlo stát. To jsem ještě nevěděl, co tento den zažiju. Byl jsem na stánku sám. Byl pracovní týden, takže moc lidí nechodilo, a tak jsem se mohl věnovat jiným věcem. Asi kolem poledne přišel postarší pán s prosbou, jestli mu osekám stromek zakoupený u konkurence. Řekl jsem: „Není problém, jaký máte stojan?“ Pán vytáhl starý stojan, který spíše vypadal jako vázička. Stojan měl v průměru asi čtyři centimetry a já věděl, že mám tak na půl hodiny o práci postaráno. Po celou dobu, co jsem sekal, se stařík na mě díval a poučoval mě. Už jsem byl lehce rozčilený. Dělán to pět let, tak vím, jak zacházet se sekerou. Tak jsem sekal a sekal, až jsem do sekal, protože mi sekera sjela po palci. Opravdu to nebyl moc pěkný pohled, byl jsem v strašném šoku. A stařík se mě zeptal: „Zabalíte mi ten stromek?“ Stromek jsem zabalil, vypsál paragon a utíkal do sousední lékárny. Tam mi ránu ošetřili a sdělili mi, že musím na šití. Neváhal jsem a sedl za volant. Ve vojenské nemocnici mi ránu zašili a obvázali.

Později vyndali mi pět stehů. Vše se pěkně zahojilo, jen na ruce mi zůstala pěkná „vzpomínka“. Člověk se chybami učí. Já vím, že při sekání potřebuji naprostý klid, jelikož tohle se vůbec nemuselo stát.

Radim Došek, P4

Tušení

Jednoho dne ráno jsem se probudil o trochu dříve, než bylo u mě obvyklé. Bylo to krásné sobotní ráno. Už po probuzení jsem měl takový zvláštní pocit, že je něco jinak. Nedokázal jsem ten pocit pořádně uchopit, nevěděl jsem, jestli je to pozitivní, či negativní. Ale nějak jsem se tím neza-
býval.

Obyčejně jsem vstal z postele a šel si udělat něco k snědku. Zatímco se mi na pánvi smažila vajíčka, zadíval jsem se z okna a pozoroval, jak ranní zář slunce prostupuje skrze stromy na naši zahradu. Nevím proč, ale ačkoliv normálně sám na procházky nechodím, cítil jsem strašně silné nutkání jít se jen tak projít ven do přírody. Rychle jsem tedy dojedl snídani, oblékl se a vydal se ven.

Můj zvláštní pocit se při cestě lesem nadále stupňoval a cítil jsem, že se z něj postupně stává spíše takový smutný pocit. Ne že by byl nepříjemný, ale určitě nebyl veselý. Jak jsem se tak procházel po lese a viděl to krásné, avšak melancholické ráno, začal jsem si uvědomovat, že vím, co cítím. Cítil jsem, jako by mi něco chybělo, jako bych o něco přišel.

Potom co jsem takhle chodil už nějaký čas a slabé ranní paprsky vystřídala teplá zář poledního slunce, došlo mi, že se má procházka poněkud protáhla, a že už bych se asi měl vrátit. Když jsem totiž odcházel, tak jsem jaksi zapomněl rodiče informovat o tom, že odcházím. Vydal jsem se tedy na cestu zpět.

Když jsem se blížil k domovu, pocit se stával stále silnějším, až jsem začal být opravdu napnutý, že se něco stalo. Svíral se mi žaludek, a jak jsem se dostával k domu blíž, cítil jsem, jak kapky chladného potu stékají po mém čele. Otevřel jsem dveře a viděl, že na chodbě se zarmouceným obličejem stojí máma a v ruce drží telefon. Se smutným výrazem jsem se na ni podíval, jako bych to očekával. A tehdy jsem si uvědomil, že mé tušení bylo správné. Sdělila mi totiž, že jí právě volali z nemocnice, protože má drahá babička zesnula.

Tomáš Havlásek, 4B

Událost, která mi změnila život

Když mi bylo deset let, přestěhovali jsme se s rodiči z malé vesničky do města. V té vesničce jsem vyrůstala, a když jsme se stěhovali, nežilo v ní víc než tisíc lidí, proto mě už i tahle změna prostředí docela poznamenala. Důležitější ale je, co se dělo dál.

Se změnou bydliště přišla i změna školy. Když jsem v září přišla poprvé do školy, zahltl mě smutek hned, jak jsem vešla do třídy. Neviděla jsem totiž své kamarády, ale své nové spolužáky. Místnost plnou cizích lidí.

Týdny ubíhaly. Párkrát se mnou někdo promluvil, rozhodně bych však nikoho nenazvala svým kamarádem. Vůbec mě to ale nepřekvapilo. I takhle mladá bych o sobě neřekla, že jsem komunikativní člověk. Měla jsem ráda samotu. A to se nezměnilo dodnes.

Bylo úterý. Den jako každý jiný. Seděla jsem sama na svém místě a čekala jsem, až začne hodina a přijde učitelka. Jenže najednou cítím, že mi někdo klepe na rameno. Otočím se a vedle mě stojí jedna z mých spolužaček. Dala jsem se s ní jednou nebo dvakrát do řeči, tak jsem si myslela, že jen potřebuje něco půjčit nebo nechápe nějakou látku a chce ji probrat. Ona se mě ale zeptala: „Můžu sedět s tebou? V tu chvíli se mi rozbušilo srdce.“ Ano, samozřejmě, že můžeš,“ řekla jsem.

Ten den jsme si hezky popovídaly a od té doby jsme sedávaly spolu. Tohle se stalo před osmi lety a můj život už nebyl jako dřív. Získala jsem nejlepší kamarádku, kterou bych nevyměnila za nic na světě.

Lucie Gajdošíková, 4B

Událost, která mi změnila život

Stalo se to, když mi bylo necelých patnáct let. Měla jsem se rozhodovat, jakou střední školu si vyberu a tím i částečně, jaké povolání chci v budoucnu dělat. Zrovna jsem si podávala přihlášku na střední školu a byla rozhodnutá, že půjdu studovat zdravotnické lyceum. Osudná chvíle nastala, když jsem si přišla k praktické lékařce pro zdravotní potvrzení. Skoro s úsměvem na tváři mi sdělila: „Zdravotní potvrzení na střední školu ti nedám, jdi studovat gymnázium, tam ho nepotřebuješ.“

Stalo se to necelý týden před konečným termínem podávání přihlášek, což znamenalo, že mi zbývalo pouze pár dní na hledání školy, kde by zdravotní potvrzení nechtěli. V tu chvíli jsem měla jediný cíl – najít obor, na který bych nepotřebovala zdravotní potvrzení od lékaře a který by mě aspoň trochu bavil. Vzala jsem si katalog středních škol a postupně procházela jednu školu za druhou. Pomalu jsem začínala propadat panice, když jsem narazila na Střední školu grafickou a obor Polygrafie. Aníž bych měla možnost prohlédnout si školu osobně, podala jsem si tam přihlášku. V té chvíli mi vlastně ani nic jiného nezbývalo. Poprvé jsem tuto školu navštívila v den přijímacích zkoušek, kdy jsem si v duchu říkala: „Udělala jsem chybu.“ Tuto větu jsem si opakovala i po nástupu do prvního ročníku. Možná si říkáte, kdy nastala změna mého názoru nebo zda vůbec nastala? Samozřejmě změna mého názoru nastala, jakmile jsem otevřela oči a mysl novým možnostem.

Postupem času jsem začala poznávat možnosti, které mi toto rozhodnutí poskytlo. Díky tomu jsem získala jak skvělé přátelství do života, tak spoustu možností uplatnění na trhu práce, o kterých jsem neměla ani zdání. I když se mi zprvu zdálo, že se můj život vydal špatným směrem, tak postupně čím dál víc poznávám, že je tomu právě naopak.

Michaela Křenková, P4

Událost, která mi změnila život

Psal se šestnáctý červenec roku 2021, den mých narozenin. Osmnáctých, abych byl přesný.

Osmnácté narozeniny jsou pro každého velký životní okamžik, kdy si uvědomíte, že už jste dospělí a veškerá zodpovědnost „padá pouze na Vaši hlavu“. Jistěže, má to své výhody i nevýhody. Máte pocit, že můžete všechno, v některých situacích je to však právě naopak.

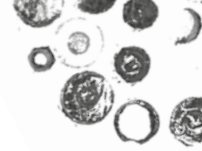
Od rána vše probíhalo stejně jako každý obyčejný den. Otáčel se to začalo až kolem oběda, chystala se veliká párty. Nikdy předtím jsem neslavil narozeniny s přáteli, pouze v rodinném kruhu. Jelikož však šlo o takový velký zlomový den, měl jsem tentokrát dovoleno pozvat si kohokoliv. Tak jsem pozval své nejlepší kamarády. Bylo nás dohromady patnáct. S mými rodiči a sestrou jsme připravovali chlebičky a maso na grilování. Byl jsem natěšený. S osmnáctým rokem přece přichází také legalizace pití alkoholu.

Kolem čtvrté hodiny už přijížděli první přátelé, tak jsme si připili. První i druhý „panák“ byl ještě snesitelný, s třetím už to bylo horší. Tempo popíjení se s posledním hostem, co přijel, začalo zrychlovat.

O dvě hodiny později, asi v jedenáct večer jsme rozpálili gril. Bylo mi úžasně, byl jsem šťastný, veselý, byla to veliká zábava. Všichni jsme byli přio opilí a to maso vonělo úžasně. Poté, co jsme všichni dojedli, pokračovalo oslavování až do dvou do rána. Tehdy vypadl proud. Nedalo se s tím nic dělat, takže jsme šli spát.

Ráno dalšího dne začalo tragicky. Maminka mi řekla tu smutnou zprávu. Můj nevlastní děda se upil k smrti. Oslavoval doma mých osmnáct a přehnal to. Bylo to strašné zjištění. Od té doby nepiju. Pouze přípitky a symbolicky.

Michael Štípa, 4B

Událost, která mi změnila život

Hned na začátku bych Vás chtěla upozornit, že se toto vyprávění na první pohled bude zdát smutné. Nenechte se však zmýlit a pořádně čtěte.

Byla sobota ráno a z mého úžasného, růžového spánku mě probudilo praskání podlahy. Naštvaně jsem otevřela jedno oko. U mé postele stojí mamka, taťka a moje sestra. „Co se děje?“ ptám se jich chraplavým hláskem. Všichni tři se na sebe podívali a vykřikli: „JSI PŘIJATÁ NA STŘEDNÍ ŠKOLU GRAFICKOU!“ V tu chvíli jsem „vystřelila“ z postele a radovala se, co mi hlásky stačily.

Od tohoto okamžiku se následující dny zdály tak nádherné!

Bohužel jen do dalšího týdne. Zavolali nás rodiče, abychom já a sestra přišly hned za nimi do kuchyně. Šla jsem s úsměvem a s nadějí na sladké překvapení. Ach... jak jsem byla naivní! Když jsem si vyslechla mamčin proslov, začaly se mi z očí kutálet slzy. Běžela jsem do pokoje a zabořila hlavu do polštáře. Její slova mi v hlavě běžela v hlavě stále dokola a po každé to bolelo víc než předtím: „Chceme se s tatínkem rozvést.“

Dny plynuly jako voda, ale můj úsměv i chuť na jídlo pořád nikde. Začala jsem být nápadně hubená, takže jsem od svých kamarádů stále častěji slyšela: „Běž se najíst! Na, sněz to!“ Probřečené a bezesné noci jsem již nemohla spočítat. Neměla jsem se ráda za to, jak vypadám, a hlavně za to, že se nedokážu zvednout z propasti, ve které měsíce sedím s hlavou v klíně.

„A DOST!“ vykřikla jsem. Zvedla jsem se z postele, prošla temným pokojem a posadila se na židli k oknu. Za pomoci noční oblohy, ticha a svíčky jsem konečně přijala mamčina slova. Dokonce jsem se naučila mít ráda a některé negativní věci měnit na pozitivní.

Nenechte se pohlcovat negativními událostmi a vždy hledejte pozitivní drobnosti. V důsledku rozvodu rodičů jsem našla „samu sebe“.

Barbora Štraitová, 4B

Uvěznění na hřbitově

Tenhle příběh, který budu vyprávět, se odehrál v období, kdy jsem chodila na základní školu, tedy asi před sedmi lety. Stalo se to na hřbitově.

Byl zrovna svátek „Dušiček“ a máma s tetou se rozhodly, že jako každý rok v tento den půjdeme na hřbitov zapálit svíčky za mrtvé, pomodlit se za ně a tím uctít jejich památku. „Dušičky“ jsou na podzim a ten den byla velká zima. S maminkou jsme se najedly, oblékly a vyrazily na cestu. Teta a bratraci se k nám přidali cestou. Jeli jsme směrem na hřbitov. I když na hřbitově mají obchod s různými ozdobami, svíčkami a dalšími věcmi, myslím, že jsme měli všechno, co jsme potřebovali. Vždycky jdeme postupně ke každému hrobu, kde máme pohřbené své blízké. Někdy hroby upravíme, přidáme květiny nebo nějakou dekoraci, vždy zapálíme svíčky a pomodlíme se. V té době jsme já a bratraci byli docela malí, takže jsme hráli různé hry a dělali hlouposti. Pomalu se začalo stmívat a na hřbitově hlásili, že budou brzy zavírat, ať hřbitov opustíme. Jenže maminka nás uklidňovala, že máme dost času, že vše stihneme. Ale co se nestalo. Na hřbitově nás opravdu zavřeli. Začali jsme bloudit mezi hroby, byla čím dál větší tma. Co teď budeme dělat? Maminka s tetou přemýšlely, jak to vyřeší, já s bratracem jsme propadli panice, plakali jsme a vymýšleli různé teorie o tom, jak tady umřeme. Procházeli jsme hřbitovem docela vyděšení, a když začal houkat alarm, utíkali jsme jako o život. Jen ten nejmladší bratranec byl v pohodě a rozkopával listí.

A jak to dopadlo? Nakonec jsme přelezli vrata. Maminky se nás snažily uklidnit, a tak nás vzaly na něco dobrého. Poučení pro příště: Opravdu zavírají, když to hlásí. Tohle se nemělo stát.

Adriana Lovětínská, P4

Poetry in English

A MINUTE AFTER

Body shakes
Sweat dripps
Clock ticks
Silence spreads
Nervous
Uncomfortable
Frighting
Stressing

Shocked

Nela Kindová, OT1

MUSIC

Voice spreads
Ears listen
Band dies
Music lives
Dreamy
Healing
Strong
Dramatic

Sung

Oskar Sochorec, OT1

THREAT

Kids play
People watch
Victim cries
Guys laugh

Teasing
Dramatic
Sad
Touching

Fought

Eva Robotková, OT1

WAR

Soldiers attack
Citizens run
Blood flows
Graves show

Powerful
Dangerous
Depressing
Bloody

Lost

Robin Unger, Dominik Šikral, OT1

DOING HOMEWORK

Thoughts gather
Voices scream
Mobile rings
Time runs
Boring
Stressing
Concentrated
Focused

Completed

IN THE FALL

Leaves fall
Wind dances
Days shorten
Nights wait

Peaceful
Calming
Colourful
Charming

Relaxed

Sára Budíková, OT1

FIRST KISS

Eyes close
Breath waits
Lips touch
Butterflies tickle

Nervous
Funny
Expected
Exciting

Hugged

Lucie Jadrná OT1

KISS

Heart beats
Hands tremble
Touches melt
Time freezes

Thrilled
Magical
Mysterious
Charming

Kissed

Vendula Pětivlasová, OT1

STRESS

Heart runs
Body shakes
Tears fall
Eyes watch

Embarrassing
Awkward
Unresting
Irritating

Left

Adéla Kubičková, OT1

BLOSSOMS

Sun shines
Leaves open
Buds bloom
Petals fly

Decorative
Petty
Distinctive
Colourful

Admired

Lucie Gajdošíková, 4B

PARTY

Music plays
Bodies dance
Alcohol flows
Drugs follow

Socializing
Live
Energetic
Chaotic

Drunk

David Urbánek, 4A

ATTACK

Evil spreads
Faces fade
Voices cry
People die
Dangerous
Killing
Deadly
Silent

Exterminated

Tomáš Havlásek, 4B

DISSOCIATION

Sight blacks
Control fails
Brain collapse
Reality dies

Frightening
Foggy
Lonely
Confusing

Trapped

Lenka Kanioková, 2B

SELF HARM

Blade shines
Trigger smiles
Skin cries
Illness lies

Releasing
Crazy
Punishing
Forbidden

Judged

Lenka Kanioková, 2B

DANCING

Mouth sings
Heart smiles
Music dances
Darkness hides

Beautiful
Calming
Emotional
Blissful

Flown

Lenka Kanioková, 2B

BREAKFAST

Stomach hungers
Pan sizzles
Butter melts
Egg fries

Hot
Savoury
Nutritious
Delicious

Eaten

David Urbánek, 4A

SMOKING

Cigarette burns
Smoke escapes
Breath shorten
Lungs ache

Calming
Burning
Smelly
Killing

Died

Tatiana Dušková, P2

PICTURE

Hand slides
Pen draws
Clock licks
Canvas dries
Inspiring
Calming
Creative
Precise

Finished

Michael Štípa, 4B

RACE ACCIDENT

Helmet shines
Brakes lock
Tyres yell
Car burns

Fast
Dangerous
Painful
Silent

Finished

Misha Smékalů, 4B

READING

Story begins
Eyes stare
Mind perceives
Pages turn

Slow
Silent

Ageless
Breathtaking

Closed

Daniela Mikšová, 4B

FARM

Night ends
Crickets chirp
Wind blows
Animals wake

Lovely
Quiet
Peaceful
Warm

Blessed

Leona Navrátilová, 4B

WHISTLEBLOWER

Mouth shuts
Word slips
Door seals
Lock jams

Lost
Rusty
Damn full
Sad

Found

Linh Trong Ta, 1A

PETAL

Maiden picks
Flower blooms
Thorn pierces
Tear drops

Hurtful
Patched
Healing
Sharp

Fallen

Linh Trong Ta, 1A

PATH OF FIRE

God returns
Humanity struggles
Honour fades
Dragon tussles

Burnt
Reborn
Victorious
Absorbed

Crystallized

Tereza Ježová, 4B

My heart is like a bird...

MY HEART IS LIKE A BIRD

It beats as fast as its wings waves,
Just seeing you makes it play soothing melody like a chirp,
Let's see what the future might bring

Tereza Ježová, 4B

MY HEART IS LIKE A BIRD

Flying in the endless sky
Looking down at me
From the above height

My heart is like a bird
Free, no one can control it
Wild and untamed
Never to commit

Leona Navrátilová, 4B

MY HEART IS LIKE A BIRD

I'm not worried as I used to be
I don't even care what's new in the world
This moment feels kinda free
I'm not busy anymore
I have nothing to do
Unlike death have with wars
And life have with you

Tereza Novotná, 4B

MY HEART IS LIKE A BIRD

Always free, feeling mad and dirty,
My heart is like a bird
I'm never first not even third

Daniela Mikšová, 4B

MY HEART IS LIKE A BIRD

Feelings can fly away
They can be absurd
Leading me astray

I want to be like a bird
Wild and free
Not to be eager
I want just to be

Lucie Moravcová, 4B

MY HEART IS LIKE A BIRD

Like a firework
Even brighter than the moon
It's inside me, not you

Have you ever felt like a plastic
bag Drifting through the wind?
Wanting to start again?

Have you ever felt buried deep?
Six feet under screams?
But no one seems to hear a thing
Do you know
That there's still a chance for you?
,Cause there's a spark in you
You just gonna ignite the light
...and let it shine

*Daniela Mikšová, 4B,
Petra Procházková, 3A*

MY HEART IS LIKE A BIRD

It plays a song you have never heard
My brain is like a traffic
There is always chaos, sometimes panic

David Urbánek, 4A

MY HEART IS LIKE A BIRD

It will just fly away
But if you take care of it
It could stay

Eva Kalašová, 4B

MY HEART IS LIKE A BIRD

Flying above wild ocean
With a wish to find the shore
And move on without emotion

Lucie Gajdošíková, 4B

Evil is in my mind...

EVIL IS IN MY MIND

No peace inside
There is no place
I could hide
Everything inside me died
I'm terrified
I cry every night
Everything in my entire life
Was a damn lie
I'm leaving...so goodbye

*Daniela Mikšová 4B,
Petra Procházková 3A*

EVIL IS IN MY HEART

I don't know
What I'm supposed to do
Evil is in my mind

And that's because of you

Lucie Moravcová, 4B

EVIL IS IN MY MIND

That sadness makes me blind
When you find out that they lied
I want to divide
Their body parts
Blood with bones and flesh with
meat
Revenge on you will be sweet...

Tereza Novotná, 4B

EVIL IS IN MY HEART

It clouds it, so I can't think
Nothingness overcomes my heart
But hopefully
One day I'll be able to find
The reason
My soul is falling apart

Leona Navrátilová, 4B

EVIL IS IN MY MIND

You can't run, you can't hide
Whenever you are, I will find you.
There are no holy spirits to guide you.
You are lost, just like me,
We will never be free.

Tereza Ježová, 4B

EVIL IS IN MY MIND

My soul is torn apart
My body is weak
I want to jump from the highest peak
I want to fly
I want to be free
I want to die
I don't want to be a freak

Tomáš Havlásek, 4B

EVIL IS IN MY MIND

Last year was not so kind
Luckily there is still tomorrow
And we all know that time heals the sorrow
Next year will be my year
And I won't let the evil come near

Lucie Gajdošíková, 4B

EVIL IS IN MY MIND

There is no good for you to find
The days when I had feelings are gone
My head is clouded
From dusk till dawn
Life is hell

David Urbánek, 4A

EVIL IS IN MY MIND

Sadness and sorrow
I'm not thinking about tomorrow

My eyes are blind
No more future, no more spark
I'm all alone in the dark
I want to leave my life behind
Be free and run wild

At least I should have tried...

Misha Smékalů, 4B

AGGRESSIVE SOUP

Shut up and boil some water
Open the fridge and get some vegetables
Use your knife to chop them into cubes
Put them into the water (and wait)

DESIRE

Don't be so shy
Everyone has cravings
Secrets in their mind
Idiot! That's what you are
Running from your feelings
Expecting to hide

PERFECTION

Please, never look away
Eyes blue like the ocean
Refuse to believe that you are real
Feeling vulnerable, feeling helpless
Eyes so beautiful
Couldn't believe what I saw
This is the scariest moment of my life
If only it never ended
Oh, mysterious woman never leaves
Never close your eyes, eyes blue like the ocean

Lucie Gajdošíková, 4B

TRAPPED INSIDE

That is the place I hate the most
Remedy was never there
Abandoned by all I know
Pain stings like frost on bare skin
Powerlessness is all I can feel
Everybody wants to go to heaven but nobody wants to die
Doomed forever in my body, in my soul

LIGHT

Lids open slowly after the first touch of sunbeams
I imagine what can happen today
Grabbing the T-shirt that stayed after you
Hearing your voice across the house is reassuring
This morning is bright like your beautiful laugh

Tereza Novotná, 4B

CHAMPION

Champagne spraying around
Admiring crowd screaming my name
Music blaring loudly
Podium rumbling under my feet
Inhale, exhale
One of the bests
Never to be defeated

Misha Smékalů, 4B

UKRAINE

Unexpected beauty
Kind and wise
Russia's enemy
Altering history
Independent state w
Never surrendering
Establishing order

David Urbánek, 4A

MUSIC

Melody to my ears
Unlike any other
Singing with joy
While I feel the music flow through me
Can I escape from reality?

Tereza Ježová, 4B

DO THAT

You want me to come out and play?
Is that everything you have to say? Come outside and fade
In your own shade

Jiří Weigel, 4A

ANOREXIA

"Don't eat that,
You'll be fat!
You won't be thin,
You'll be sad!"

Stop talking to me
You are not me

LAST WORDS

Looking into the eyes of my killer

At last I can rest

Sun is almost gone

Tired of all that fighting

White light

Open my eyes

Red is all I can see

Days that were mine are gone

Seconds until I die

Tatiana Dušková, P2

SUNDAY / IN CHURCH

Steps echo against the walls

Holding the Holy Book while rushing
in

Prayers and preachers

Should be heard in this place

Crowded benches and lonely faces

Waiting to face their wishes

'Can it be given?'

'Will it be taken?'

Soul supported

Day lightened

Gone

Linh Trong Ta, 1A

You are a sickness

In my head

You are a bully

That wants me

Dead

LEAVING

I'm empty and it hurts

Why do I have this dirt

In my body and my mind?

My inner child has died

It forces me to act this way

Rather leave me alone

I'm not able to win this game

Too soon I'll be gone

HOPE

You deserve to be happy

You deserve to be loved

You deserve to be alive

You can win this fight

I believe in you

Lenka Kanioková, 2B

Projektový den - příběhy skryté za obrazem II

Texty vznikly během skupinové práce v rámci projektového dne

Běžová

teplá, příjemná
uklidňuje, relaxuje, zahřívá.
Běžová je barva tepla.
Světle hnědá

Modrá

klidná, bouřlivá
poklidná, elegantní, kamarádská.
Modrá je barva nebe.
Moudrá

Červená

smutná, uspokojivá.
Dává pocit útěchy.
Majestátní

Černá

klidná, elegantní,
uklidňuje, uspává, vyniká.
Černá je jako tma.
Noc

Žlutá

radostná, šťastná,
rozveseluje, rozesmívá, zahřívá.
Žlutá barva zlepší náladu.
Radost

Červená

vztekle pálivá.
Hoří, pálí, zuří.
Červená ukazuje temné emoce.
Oheň

Běžová

neutrální, nezávislá.
Osamostatňuje se, vypadá, nezto-
tožňuje se.
Běžová je zajímavá.
Výjimečnost

Modrá

úzkostlivá, vznešená,
uklidňuje, pohlcuje stres.
Modrá má mnoho významů.
Vyjádření

Modrá

klidná, pozitivní,
chrání, povzbuzuje, dělá radost.
Modrá je čistá obloha.
Bezpečí

Zelená

zábavná, extrovertní,
skáče, píská, běhá.
Zelená je velice aktivní.
Tráva

Tmavě červená

svůdná, vyspělá,
bolí, hřeje, miluje, hojí.
Nikomu by nikdy neublížila.
Domov

Běžová

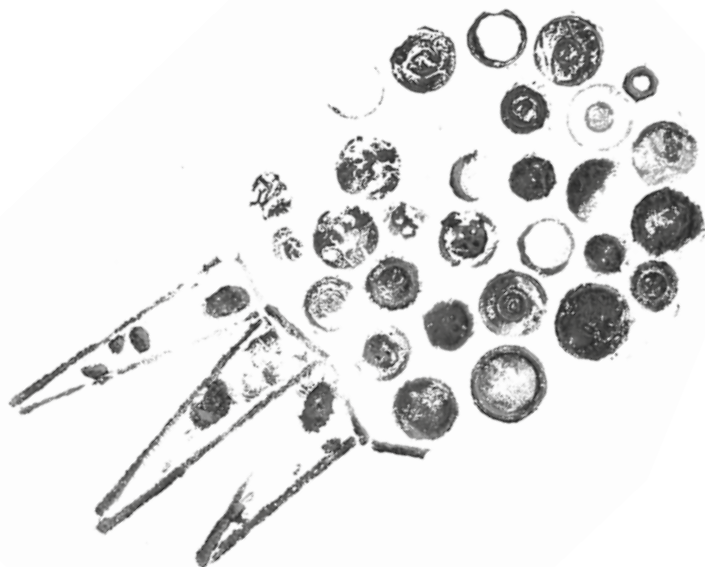
nadýchaná, duchnová,
uklidňuje, naplňuje, urovnává.
Běžová barva je smyslná.
Ceremoniální

Černá

smutek, káva,
zkrášluje.
Černá je těžká barva.
Deprese

Černá

prostá, decentní, atraktivní,
usmívá se, čte, uklidňuje, plyne.
Je elegantní a sebevědomá.

Ukázka textu, který vznikl nad obrazem Josefa Šímy Louis Germainová a Nadine Šimová z roku 1922

V roce 1976 jsem se rozhodla starat o svoji nemohoucí matku. Když jsem přijela, tak mě omámila vůně domova a nostalgie.

Jsem doma pomyslela jsem si a vkročila pravou nohou přes práh.

Najednou vyšla maminka z kuchyně, zachumlaná do zeleného přehozu, namalovaná a načesaná jako vždy a se svou grácií ke mně přišla a obejmula mě do svého vřelého náručí.

„Vítej doma, jsem ráda že jsi přijela“. Po sdělení zážitku z cesty, jsme se usadily vobývacím pokoji, kde mi do očí padla po generace vyšívání deka. Každá růže na zelené dece znamenala jednu ženu v naší rodině.

„Mami, kdy se naposledy vyšívalo?“

„Naposledy je vyšítá moje růže a nyní je čas vyšít tu tvoji“.

Maminka se posadila do jejího oblíbeného křesla s poklepala na místo vedle ní.

„Tak pojď“.

Přisedla jsem si a začali jsme vyšívat. Byl to ten nejhezčí a nejmilejší okamžik mého života.

A teď, několik let po její smrti tu sedím s dekou na kolenou a čekám na svoji dceru a její růži.

*Kateřina Hradecká
a Markéta Holešinská, 3A*

třída 1A

třída 1B

třída 2A

třída 2B

třída 3A

třída 3B

třída 4A

třída 4B

třída P1

třída P2

třída P3

třída P4

třída OT1

třída OT4

třída GZ

třída KZ

třída TZ

učitelé teoretické výuky

učitelé praktické výuky

zaměstnanci, budova Šmahova

Almanach žákovských prací

školní rok 2021/2022

Střední škola grafická Brno, příspěvková organizace

Šmahova 364/110, 627 00 Brno

Kolektivní práce učitelů a žáků školy

Náklad 200 ks

**V almanachu byly použity motivy
z výtvarných prací žáků,
které vznikly v rámci projektového dne**

